

Els guants de la felicitat

Enric Valor

Adaptació de Jordi Raül Verdú
Il·lustracions de Sílvia Faus

1a edició: abril de 2021

La col·lecció Primeres Rondalles d'Enric Valor compta amb l'assessorament literari de Vicent Brotons.

© 2021, Enric Valor
© 2021 Jordi Raül Verdú
© 2021 Il·lustracions
© 2021 Edicions del Bullent
c/ de la Taronja, 16 • 46210 Picanya
☎ 961 590 883
www.bullent.net • info@bullent.net

Assessorament lingüístic: Vicent Cabanes, Joaquim Amorós, Maria Guasp, Miquel Ábalos

ISBN: 978-84-9904-241-1
Dipòsit legal: V-509-2021

La reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol procediment, incloent-hi la reprografia i el tractament informàtic, o la distribució d'exemplars mitjançant lloguer o préstec sense l'autorització escrita de l'editor, queden rigorosament prohibides i estaran sotmeses a les sancions establertes per la llei.

Fa molts segles, hi hagué un poderós marquès, Bernat de Vilian, que posseïa un castell damunt una muntanyola. Tenia altes i sòlides torres i grosses i llargues muralles, i estava custodiat per arquers i ballesters, que donaven a la fortalesa un aspecte purament guerrer. Als seus peus hi havia una gran població, Vilian, clau entre tres regnes –un de moros i dos de cristians–, envoltada d’una extensa i fèrtil plana.

Bernat, com a castellà de la frontera, s’havia criat sempre en guerra amb els veïns, i això l’havia fet un home de gran temperament. La seua muller, morta feia quinze anys, li havia deixat una filleta, Brunilda, que, segons creixia, es feia més i més bonica.

La filla era molt animosa i desperta, però sempre estava tancada dins del castell, perquè son pare no la deixava eixir. Només li permetia, unes hores al dia, passejar-se per dins de l’hort que

tenien en la fortalesa. I sort que l'acompanyava Roseta, que havia sigut la seua mare de llet i se l'estimava molt.

Ara que la jove tenia quinze anys era quan son pare tenia més por. S'horroritza només de pensar que Brunilda s'enamorara d'algun jove, es casara amb ell, tinguera algun fill i li passara com a sa mare, que morira després del part. I amb el geni que tenia ell, qualsevol el feia canviar de pensament!

Quina cruel reclusió la d'aquella jove. No coneixia cap persona jove, llevat de les serventes que treballaven en el castell-palau. No podia veure ni un soldat de la guàrdia.

Va arribar la primavera i li van vindre al cap uns pensaments confusos i meravellosos que li parlaven de coses agradoses i desconegudes. Un matí li agafaren unes ganes molt fondes de plorar, de gitar-se al llit i de morir... o de batre unes invisibles ales i envolar-se ben lluny.

Roseta, la dida de Brunilda, tota engroguida, com si acabara de veure un aparegut, tocà a la porta on estava el marquès de Vilian:

–Què vols? Què succeïx?

–Senyor, la vostra filla ha caigut malalta i us prega d'anar a veure-la.

–Malalta! –repetí tot esborronat.

I, a grans camallades, arribà al llit on la trobà amargament plorant.

